

КНИЖКА ВТОРА

НОЕМВРИЙ, 1934

ГОДИНА XXX

ЗАЙО БАЙО

Три дни става, какъ се гуши
Зайо Байо дългоуши
Срѣдъ полето въ търницата,
Да си пази душицата
Отъ ловцитѣ мустакати,
Отъ кучета опашати.
Падна слана, ослани го,
Духна вѣгъръ, изстуди го,
Скокна Зайо, отърси се,
Къмъ гората упжти се, —
Тамъ е топло, заветъ има,
Ще прекара цѣла зима...

Стигна Зайо подслони се ;
Листъ надъ него отрони се,
Зашумѣ въ гората нѣщо,
Невидимо и зловещо.
Пакъ за него нѣма мира,
Пакъ сърдцето му примира.
— И отъ тукъ ще бѣгамъ вече, —
Скокна Зайо и си рече :
— Ей оченца дългогледи,
Ей краченца бързобѣги,
Спасявайте пакъ зайчето,
Отиде му кожухчето !

Елинъ Пелинъ

